

berlega fram, þeir allir sem
á bátinum voru drukknum,
og voru þeir 7. talsins, fimmm
bændur og þveir unglingsmenn
allir úr Fljótunum og voru
það nákvæmlega sömu mennt
innis, sem Guðmundi sýndu
standa við bátiinn í draumum

Draum þessan sagði Guðm.
mjög þess skemmtu. Þótti mjög
hann sér mestu legur á jæg bot
hann leyfis, á meiga skrifu hann
upp og setja hann hjér í blátt
Þetta leyfti hann góðfúslega, og
því getur blátt flutt hann lesant
sinum.

St. Vagnsson

6. #
F. Þorgeir.

Ritstjóri: Baldvin B. Þardalaf.

Bejaröð:

Fróntastadur	Nam	9	for
Hjaltart. hvarnir	—	11	— 12.
Hjaltartadahl	—	12.	— 12.
Hjaltartadur		12.	— 13.
Þjarnartadur		13.	— 14.
Flugum. hvarnir		14	— 16
Flugumyrri		16	— 19
Þorfmýri		19	— 23
Djúpidalur		23	— 25
Litlidalur		25	— 26
Súða-Grund		26	— 30
Mid-Grund		30	— 1
Grundargerdi		1	— 2 Apr
Rjettarholt		2	— 3.
Skilist þaðan til B. Þárdala.			

[Decorative flourish]

Flugar

Lar	Mars.	G. bl.
-----	-------	--------

Minnisgarstef.

ort á 20 ára afmali Lfj. Flugumyrasökna
1905 - 1925.

Hvert á Íslands
askunönnung
á rekja sínar
vætur dýgstu?
Hort til benja
og bana sara,
hreytiðna
og afreksverka?

Flótt til hyggni
við húsabyggingu;
skipa erinda
og skipuhirtingu?
Flótt til munngráts
og munnfagnatár?
Leta — til rita
og roða orjaltror?

Dýras eru gjafis
gullalilar.
Enn er daumst
á afreksverkum,
dren glyndi,
dó og hreypti,
vinnu frægu
fornanna.

Þó er arfurinn
aldyrastur;

3
hin samsettu ritverk
sögu aldar.
Gleymd mundu skáld
og gleymdir kappar
varu ei sammar
sagnir skrálar. — — —

Þá er bakur
barnanna;
og lausafólksins
lyttar hyskur,
þri eru samloz
svaitaþrygdi nautsýn
og kókasöfn
bajarprýgt.

Í safni hveija
er sjestök hilla,
full af ritum
fyrrri alda,

þar liggja Íslands
eskuminningar,
dýpstar rætur
í dróttkvíslum.

Þó standa víðar
sterkar lágur.
Bítari allra
sitmenningar
brunnur er djúpur
kókmentar,
lördömsgreina
og listaverka.

Gott er að eiga
opna kókhloti,
til afnota
þeir alþýðu.
Elli þóð menlum
eykur fram för.

Lands og þjóðar,
en leli eyfir.

Lestrasfjelað!
þáttu lítit sjestu
opnar þú mörgum
útsjóin fríta,
sem annas
því afnaleyfi
skuldir bekur
í skamondeginu.

Í huzzi áva
þú þú hefir
velkomna botið
viri menka;
árásis skotist
efnis hýggju,
og skemmt þeim
er í skuggum sátu.

Margur hefir þjes
móti bræð,
og sjótt þjes hönd
af huga fjálsun,
en einbeunlega
askan glada,
á þjes hlut
og um þing sáfrast.

Þenn man jez fyrsta
fundinn okkor,
þjólment var þá
i föðergart.
Allis sem velling
valdit gátu,
virlust þitt mestai
vilja bera.

Þrann is augum
askulyðeins

7
á huga þer
og eftir vandings
Stövorun kom
frá eldri höpsnum,
þer nedt lá úzger
nybreytnimor.

Stíðnar mjer enn
um hjartatrakur
vit innihaldit
is "ávorpinu"
Tá Islo á Strenzi
er stilla kunnir
kil samræmis
og sigurheilla.

Man jez fjölda
af fundum glóðum,
þars óþisingur
askan melli.

Voru þar fjálsos
fluttar rötur,
en studdar lítt
í strangar-reglur.

Lambkomur þínar
sottar voru
árlega, með
afbrigðum,
veittu þar skafnum
strauma nýrna
inn í hringdu
hvers dags lífsins.

Bestar voru þó
betur þínar,
þar kattu ís fátæk
fjelleysingja,
gáfu leyf
undir böð vorri.

9
oz lyfðu huz
til langframa. —

— Þen öldur þungar
oz agilegar
ýftu hið mikla
úthaf lífsins.
Straumar Maldis
á stöndum vorum
bárust einnig,
með bylgjum.

Fjella úr sköntum
flestis hlutis.
Aflurhaldit
var efst á baugi.
„Sparnatú“ soor
í spurningum
oz oflaugis
„eintra fjellur.“

Dráp þá knígsrun
á dýr þínar
ógnati þjes mið
eytileggingi;
braut greinar
og blínknappa
og swifti þing
samlozum.

En valur skötu
í stullakerzi
fastlyndis
og fram sóknar.
Beizlan vanti þing
verzan gi
studd af ættum
öruggleika.

Nú hafa strauvar
stíflur rofid

11
svo óhindrad
elfur flötu;
berast og
til eyju vorrar
menningarinnar
meigin kvíslar.

Samtök vaxa
en sundrun eyðist
gráðast þjes einnig
greinar niðjar;
fleiri stjórna nú
slefu þína
og hefja þing
í herra veldi.

Stylli jeg sáfr
í húsí fríðu;
á litnum átal
árabuzum.

Streymin þóðan,
sem stafi geislar
blesoun údyfir
kyggjarlagin.

Heill oje þeim
er þinn hornstein löytn
oz ^{heitur hvípur} ~~hvípur þess~~
er haq þinn skytela.
Keignist þú geynum
aldarotir
ótal vini
sem á þjer hlýnni.

Þjá þjer frótleik
þinni vannir,
ellin huggun,
en askan gleði;
Uffir þig sigri
alla tíma

13
blessun Guð
oz góðra manna.

Maria Þórnvaldsdóttir
frá Þyttsholti.

Drangeyjarför

Fyrir nokkrum árum fór jeg fram
á Drangey. Það var seint á eyni
vertitími. Jeg fjekk far. hjá Baldron
Johannesyni á Þonglabakka, þar jeg átti
þá heima á næsta ba. við ham.

Við löytnum af elot, undir hööld, í einstaka
blitíði; ferðin gette vel, oz sjöveitun get
ming í frít. Fyrir vanti vorum við komni
í nand við eyjuna. Smá hópar af björzfusa
fóru á þera fyrir augun, oz einkennilegar
innur barst okkur þit eyra í lögnkyrdinni.

Nú var farið fram hjá Kerlingunni, og sýndu
míj þú einn tilkomumeyri en jeg hafði þú
mí. Einhversdagar ofarlega á hennar
stóra berglíkama, var fest kaðaltangur
sem náði henni niður á bot, og með til-
skyldu hennar, klifruðu eyjasmenn upp
og ofan Kerlingarbrúit, til að ná í egg.
Mikill fjöldi fugla sat á hillunum og
ljotu ekki allis sem frísamlegast.

Nú var örskammt upp á fjöru felinum,
enda fór nú á gærast mýr hávöðvamt,
því af þeim mörgu þúsundum fugla,
sem þar voru samantömmur garzt,
hver sem kelur gat.

Þáttusinn samn með jöfnum oratojum
uppi fjöruna, þar var fyrir hópur af
mönnum, sem heilsuðu okkur glátlega,
þeir hjálpuðu til að setja þér af bát-
num og setja hann.

Á fjörunni voru okmög byrzi. Þau

eru hlátin úr lesfi og gogati, en segl-
striki hafður í þak a. m. h. á mörg þeim
Heim að einu byrginu hjeldum um. Þó
var eitt af þeim stæri og átti Baldur þó.
Þar var sest á og fórum nið á fái okkur
hressingu, og þó er fri min, á þessi
kerlingunum heft líkót lífið, ef þer
heftu verið í okkar sporum þá skundina.
Ymsis komu þarna inn til okkar, og var
heldur glatt á hjalla. Einkum þessu
margis á spjallu um mig; þótti þó
vist nýlunda, á sjá strák á 9 ári á
medal. Þessir gestir höfðu þú skamma
því þó var komið fram á nótt, og því
hendi mest á tatta á einn nótt; en á
þessa voran blund —. Þó var hazor
sagt en gest fyrir mig, því fuglagogit
hjelst fyrir mýr vöku. Samfylgja-
menn minis voru aðrir þí svo vanir,
á þeir söfnuðu þegar í skot.

það er óhugsandi, að gefa þeim æm
aldrei hafa komið til Drangeyjar, góða
hugmynd um hávotann þar. Það
er til þess leikið hvað oft sjá hævast
in stekt, en aldrei hefur jeg verið með þri
þjáröfni, sem jarmat svo hátu, að það
kæmist í hálfkríki in fuzlugöng in Drangey

Þrátt fyrir þennan mikla kil, var
svefn þess minn að lokum, ^{havotann} yfirlestvosi
og soaf jeg varð langt fram á dag. Góttíðni
hjelst enn þá, svo jeg hafti góða heiliferi
til að virð. fyrir mig þá líta æm jeg
sá af bjarginu. Eyjan er þverhnyttur
móbernstlettur, og ákleifer, nema á einu
stað. Hillur og skeitar eru alstótt in
bjargit, em fremur gjár, skútar og
sprungur. Á hillinum situr fuzlinur
og þar verpir hann. En fjarni fer þri, að
hann lifi í „einungu andans og bandi
frítarins.“ Jeg mátti ekki vera að þri, að

virði þessu ófrítaröngi, lengi fyrir mig
þri nú átti að fara að „virkja um“ og
átti jeg að fá að fara með, það voru 3 menn
á bátinum, hinir fóru í fiskiortur. Mig
fannst við vera lengi fram á fyrstu „níturstöku“
Í „níturstöku“ eru 3 kjeflettar, sem með
nokkru millibili eru lengdir saman,
með löngum höfði, en stór skinn, kúndinn
við himm ende þáðalsins og honum svo
sötur til kotns. Gegnum þessa fleða
eru svo dregnar hrosshárs snúur, þegar
fuzlinur fer svo á vappa á fleðanum,
festir hann fátarnax í snörinum.

Öll lítraun til að losna, er áðeins óvart-
ingur og kvalafull borálla til einstis.
Erti er með þentur gól, á fuzlinum. Þegar
kiind er að ná honum af fleðanum er
hann snúinn úr hálslidnum. Þó eru
„bandingjarnir“ verst leitnir. Þeir
eru sellir í „vönjábryt“ meðan

flekkum es engdur. Litam eru þeir lätur
úr þvi og 2 snörum. Bruztit um vengina
á þeim, og þeir lätur kíta þannig
til meðu umirjunar. Vestlinga band
ingjarns skraþja hátö i þessum
kringumstötum, en eftir þvi mun
sökt, til þess að lotka hina fygla
á flekkum.

Það var orð álitit dags er við komum
á. Allaförin voru borin heim á
kyninu og hjálp þessum til að setja
látin. Þeirna um kvöldit komu þeir,
sem fóru i röðum. Lögð þeir hátö látin
úr sinni fer utan það, að þeir sáu stöðken
og kvödu það helst mundu vita á öð.

Þegar gengit var til sofnis um kvöldit
var vedur stillt og gott, og hugst jeg gott
til uppgergu á eijuna næsta dag, en
þá samalíkt málsháttum þá
skammri stund skipast vedur i lofti

þvi um miðnalti vöknudu menn, orð
ofsa rok og rigning.

Þú illa vedratto hjelst þann dag allan
og var þar með útsjéð að ekkert gott af upp-
gergu i þettu sinni, þvi daginn eftir
átti að fara heim. Aþer þótti þetta aflið
þvi mig langoti til að litast um uppi á
eyrni. Þv þótan fagur útsjéð og gróuigt
og gott hazlendi uppi. Þar var líka
um eitt skeið orðetur þjóðheljunna is-
ustu, sem i 19 ár bróð skogasman-
ölu. Engin merki sjást nú til gófa
vösta þess.

Þóttit hjelst daginn eftir. Þv vor
last af stáð heim, en mig. Þv er
jeg vor ekkri mid öllu geigt þv er það ferð
lag. Þv þvaf sa geigt er vid vorum
lagðis af stáð. Þv erim þlauf öðlarna á
fleygðit og eftir 1/2 tíma sigling vorum
vid þessum heim.

Stefin Helgason.

A sjúkráki sinu.
(1924.)

Þjer er kempráð hámarks allt
kreysti von og gleði.
Höndum bindast hlýtt og þjétt,
hel og líf, of bet.

Flugarflugur hefta rögn
hýlja syn i skugga.
Dul og einráð dvelur þögn,
dag og nótt in glugga.
M. R.

Þjálfingurinn, Hámetur og Temperament.

Það er ekki að vanta, að allir
hafi lesid um eða eitthvað þann
fróðleik, sem fyrir sögn þessara
greinar bendir til. Þess vegna
álit þeg, að sumum lesendum
Þjálfars, þunni að þessja badi
fróðlegt og líka gaman að
heyrja það helsta um þetta efni.

I.

Þinn og menn vita er mædur-
inn lítill hluti af náttúrunni.
Það er því skiljanlegt, að móðir
vor, náttúran, hafi mikil og
marquísleg áhrif á manninn.
Loftslag, veðurslag og m. fl. hefur

t.d. sin miklu áhrif.

Tunglid, sit af fyrir sig, hefur sin stóru áhrif á bæði deutt og lifandi á jörðinni. Tunglid veldur t.d. sjávarföllum. Gamli menn tóku eftir því, að með gömlu tungli var torf, sem rist er, miklu seigara. Eins var með skinn af skepnum, er deyddar voru. — Skepner eiga t.d. að unna betur, í nýjum stöðum, veri komid þangað með þer með áfelli sjávar. Eins á að blæða meira úr skepnum, með áfelli sjávar. Og margt fleira mætti benda á, sem sam- ar áhrif tunglsins, t.d. drauma manna. —

En úr því tunglid hefur mikil áhrif, þá þarf engan að undra

þó aðrir hvetur eða stjörnur, hafi áhrif líka á jörðu hér.

II.

Dáð áhringurinn, eða hin 12 merki, eru þessi:

1. Hvíturinn. Inn í hann gengur sólin hinn 21. mars, og dvelur í honum til 20. apríl.
 2. Urinn, 20. apríl til 22. maí.
 3. Tvíburi, 22. maí til 22. júní.
 4. Krabbinn, 22. júní til 23. júlí.
 5. Ljónid, 23. júlí til 22. ágúst.
 6. Jámfrúin, 22. ágúst til 23. septbr.
 7. Metaskálar, 23. sept. til 23. oktbr.
 8. Skorpioninn, 23. okt. til 22. nóvbr.
 9. Bogmadurinn, 22. nóv. til 22. desbr.
 10. Steingitin, 22. des. til 20. janúar.
 11. Vatnsberinn, 20. jan. til 18. eða 19. febr.
 12. Fiskur, 18. eða 19. febr. til 21. mars.
- Skýring: Jámfrúin, sama sem Mezzar-

merki. Skorpjón, sama sem
höggormsmerki. Bogmadur, s. s.
skotmannsmerki. —

Þessi merki eru stjörnu-
þynging eða stjörnubelti. Þau
mynda hring = árskring. Þessi
hringur er líka nefndur sólár-
merkjahringur eða djúruveinn.

Merkin eru talin austur eftir.

Þegar sólir gengur yfir beltin,
er sagt hún ríja í merkinu. —

Þau börn, sem fæðast undir þessu
eða hinu merki, skilst þannig:
Þar sem sólir er stödd í merki
þegar barnið fæðist, er kallað
að barnið ríja undir því merki.

O. s. þá barn, sem fæðist ein-
hverntíma á tímabilinu 21. mars
til 20. apríl, er undir hvítumerki-
inu og s. frv.

27
Þú er sólir í merkjunum
vetur, sumar, vor og haust, og
rjómur mardar eða sumar, er
því skiljanlegt að munurinn
ríja mikill, hvort er að ræða
um á þorra eða um hásumar.
Enda eru börn náttúrunnar
hvarla mismanandi, sum
eru blidlynd, önnur hvarðlynd,
og allt þar í milli.

Náttúra barnsins fer í sam-
leika mikil líka því í edli
sínu, og hvernig náttúra,
er það fæðist. Stundum koma
lífshjörvin til greina, sem breyta
lundarlagi mannsins meira
eða minna, en náttúruedlid
verdur þó vanalega sterkast.

Fæðist barnið um hásumartím-
ann, þegar öll náttúran er ljúf í

skrauti sínu (undir ljónamerkinu),
brasmild og vindaleg, þið og hjartan-
leg, þá verða vandlega tilfyrirgættar
þess barns líkar því ástandi, sem
sje blítt í lund, ljettlynt og tilfyrirgættar-
nemt. Sumar þetta barn verður vana-
lega hjartsjúma en það barn, sem
þetta er í skammandeigi vetrar. —

En svo má ekki gleyma því, að
ryppeldi og lífskjör öll, skapa og
breyta mannum. Hefur hann,
sí og á armadveggja, uppi í
eðru veldi, eða hefur hann vildur
fyrir híd náttúrulega, eðli hans.
Og þá er maturinn, kominn á
rangra hillu í lífinu og verður ald-
rei nema hálfur matur, á móti
því sem hann hefði getað verið,
hefði hann notid fullkomlega
hins náttúrulega eðlis síns. —

III.

Pláneturnar eru 7 að tolu.

Það eru stjörnur, sem ganga sinn
hringgang eða sína vissu hring-
mynduðu braut á himninum.

Þær hafa líka áhrif á mannum.
Börn þeirra eru harla ólík.

Pláneturnar eru þessar:

1. Saturnus, 2. Júpiter, 3. Mars,
4. Solin, 5. Venus, 6. Merkurinn
og 7. Mánninn. — En í álma-
nakinu eru þær vornefndar:
Merkurinn, Venus, Mars, Jupi-
ter, Saturnus, Uranus og
Neptúnus. —

Sá, sem er fæddur undir hvíta-
merkni, er af marsnáttúru: heitur
og þur — Kólerískur.

Uðabörn, með venusarnátt-
úru: köld og þur — Melankólískur.

Dviburcibörn af merkuríusar náttúru: heit og vot — sangvinskur.

Krabbansbörn af (Lúna) tunglsins náttúru: köld og vot — flegmatískur.

Ljónsbörn af sólar náttúru: heitur og þur — kölerískur.

Metaskálabörn af venus náttúru: heitur og votur — sangvinskur.

Fimfrúarbörn af merkuríusar náttúru: heitur og þur — kölerískur.

Sjörðdrekkabörn af mars náttúru.

Skotmannsbörn af merkuríusar náttúru.

Vatnsmannsbörn af saturni náttúru: heitur og votur — sangvinskur.

Fiskabörn af merkuríusar náttúru.

Steingítarbörn af saturni náttúru.

IV.

Temperament = lundareinkenmi.

Þín helstu einkenmi þeirra eru sem

ni skal greina:

1. Sangvinskur = gláðlyndur.

Af annari hálfu: ljútt, kærleysi, hversglýndi, hversfandi hugsun, nautnafsýn, ódalleitur, strákshapur. En á hinn bóginn: ljúfleiki, brjótgæði, vinnjarnleiki, lífsgleði.

Grannur og beinn vaxtur, ljúttur og vaxtur gangur, hveim andlitslitur, glatt og hjólegt augnaráð og umfram allt framúrskarandi viðkvæmt tangakerfi.

2. Kölerískur = stórlýndur.

Af annari hálfu: stolt, sjerþótti, eiginqinni, lastþýsi, löngun til vaxa og virðinga, óhlýðni, harða, óþvígleitni. En á hinn veginn: hveinshilni,

göfuglyndi, gjafmildi, skarpi-
leiki og viljakraftur.

Flam er vöðvamikill, skýrir
og talandi andlitsdrættir,
fjörugt augnarad. Flam ber
sig vel og gengur vösklega.

3. Melankólshur = þunglyndur.

Áf ammari hálfu: tortrugni,
öfund, læstmalgi, hugleysi,
áradisleysi, tilhneiging til að
leita einveru og dæpurleiki í
bragði.

Ög á hinn veginn: skyn-
samleg og völeg yfirvegun,
álvörugefni, þolinmæði og
hágværd.

Vöxturinn er langur og
grannur, andlitsliturinn
fálur, augur dýpur, gængu-
lagid hægt og völlgt. Öft er

31
sá maður aðalber.

4. Fleamatískur = rölyndur.

Áf ammari hálfu:
tilhneiging til aðgjörda-
leysis, líkamleg og andleg,
slæfd, skortur á tilfiminngu
fyrir amara hæg, tilfiminng
til hóglifis.

Ön á hinn veginn:
vösemi, þolinmæði, um-
burðarlyndi, gætni.

Venjulega litlir líkamss-
burðir. — Öft er sá maður
feitur og hefur hálfrofanði
augnarad og gengur slæp-
ingulega. — —

V.

Temperamentin eru glögg-
ust hjá börnunum og öblöndrust.
Þreytant með aldrinum og

blándast. Lífsreyndum og
rypseldid breytil þeim óafleitun-
lega mikid. Samtímismenn-
irnir og þeir, sem máður býr
saman við, gera menn ann-
aðhvort glada eða óglada;
ánægda eða óánægda; ham-
ingjusama eða óhamingju-
sama; góðlynda eða stríð-
lynda; fallega eða ljóta og
lalla góða eða vonda. —

Temperamentin eru aldrei
vel greinileg eða áskilinn; þau
snevta hvert annað og fel-
ast jafnvel hvert í öðru.

Enda er hvert fyrir sig, ein-
saman, óþolandi eða fast
að þeir í sambíð.

Spá er t.d. ekki allt skammti-
legt og ljéttíðugt í heiminum,

eins og hinu sangvinska eðli
er samkvæmt.

Ekki heldur allt alvarlegt, eins
og melankólískir menn gera
sjer í lund — taka öllu frá himni
alvarlegu hlíð.

Ekki heldur dugur, að fá hverju
einu framgengt með ofurefli,
eins og hinir rólevísku menn
vilja.

Og enn ekki heldur áttvælt, að
fá allt ein ómátt og fyrirhafn-
ar, eins og hin flegmatíska
lund eðlar sjer. —

Enginn hefur góða lund, nema
þá, sem eftir þeir er ástendur og
getur góðs hvífinn, eins og hin
sangvinski máður. Sem berst
hugdjarfur, til að ná takmarki
sinu, eins og hin rólevíski.

Sem metur hvert mál með þeirri
alvöru, eins og hinn melan-
kóliski. Eða tekur þvi, sem
á höndum ber, með þeirri ró-
semi, er sjer staklega ein-
kennir þann flegmatiska.

Það er sagt, þvi jafnadar-
legur sem sá fernskanarlund,
sem framman er getid, er sam-
einud í einum og sama manni,
þvi betur kemst hann af í
heiminum.

En oftast mun vera svo, að
eithvert temperamentid eða
lundarlagid, mun vera mest
áberandi hjá hverjum manni.

Og vist er um það, að manur-
inn, með einbeittum viljakrafti
og þekkingu, getur mikid tannid
lund sína. — —

VI.

M
Jeg hefi nú skrifit frá í stórum
dráttum, djúrahringnum, plánetunum
og temperamentunum, vona jeg
að ungt fólk, sem les eða heyrir
Flugan, geti haft skemmtun af
og um leið fróðleik. Saman, að
athuga sjálfan sig í þessu sam-
bandi.

Þinnir ungu eru að taka við
af hinum eldri. Þeir eru að brúa
sig út í lífid — lífsstrídid. Besta
veganestid er þekking á sem flest-
um svikum. Og ávísandi að
þekkja sem best sjálfan sig.

Athugun, viljakraftur og þekking,
eru ábyggilegir og farsalir hönu-
mautar á lífsleiðinni.

Með virsemi!

B. Þórðdal.

Optimisti og pessimisti.

Frá alda ætli hafa tvær lífs-
skodanir skipt á í lífi sjóðanna
og einstaklinganna. Einnar með
einkennum gleðinnar og æskunnar
öfvir sjó, ánægju með lífid og
hlutskifti þess, samhverfingu
um að lífid sjé gott, heimurinn
góður, mennirnir góðir. Þessi
lífskodun er kölluð

Optimismur (bjartsigni).

Gagnvænt þessari lífskodun
stendur önnur, sem er hinn
alveg gagnstæð. Hún er stúrin
og gröm öfvir lífinu; óánægð og
sár öfvir öllum hlutum milli
himins og jarðar; álitur allt
fyrirhamulag hlutanna ófugnt við
það, sem það er að vera og er

samferð um, að tilvera manna-
anna hjer á jörðinni, sjé hin
alra-áumasta sem hugast
megi — lífid einleg kvöl frá
vöggummi til grafarinnar.

Þessi lífskodun er nefnd
pessimismur (bölsgni).

Og það er eftirteltavert, að hjer
höpi pessimista eru vanalegar
þeir, sem fyrir fara sjer. —

Æskunanninum er gjarn
tel að vera optimisti, en gamal-
menninum að vera pessimisti.

Þess vegna eiga þeir sjaldnast
leid saman í lífskodunum.

Þegar við lesum Mannskyns-
böguna, verður það sama fyrir
okkur — sjóðinnar ymirt bjart-
signar eða bölsignar.

Engin sjóð hefir gláðari verid

nji ánaðdavi með lífs sitt, en
gámlu Gríkkis. En austur-
landspjóðirnar litu dögum,
augum á lífið. Vestranuspjóð-
irnar voru aftur meira eða
minna bjartsýnar. — —

Bjartsýnið hjálpar manni
best í allri þeirri lífsins.

Spá er förumanturinn einn
hinna besta, því honum fylgir
ávallt vonir, sem er við-
hald lífsins.

Vera bjartsýnn og vongáður,
er einhenni hans sama manns.

Hann er lífsgladur og skadar
lífið frá hinna ójettu hlíð. —

Verid bjartsýnn, spyr ungu menn
og ungu stúlkur, og haldid fast
um híd djúpa hross.

B. Þórðdal.

Spá, að skilja mennina.

Skilja mennina, er að skilja
lífið, og heiminn. En spá er gáfa út
af fyrir sig, en mannelisfræðin er
styrkur þeirrar gáfu. Margir bera
lítid skyn á manneligt edli og þekkingu
væla edli sjálfs sín. Spá er erfitt að
gera sér grein fyrir því, að menn eru
ekki ávallt spá, sem þeir í fljótu
bragði sýnast vera. Því undir glá-
verð getur slegid sorgbítid hjarta, og
innan við spjóstug árd og sýnilega
höfku, getur blíð ást og mildi.

Dequvstríðid og lífskjör sum, villur
sýn. — Spá er ekki ávallt, að sá
sem gefur, geri spá af þerleika. Hann
getur gert spá til að sýnast fyrir
mönnum. Spá er hjartalagið, edli
Þvísts í mannum, sem er híd
sama og góða. En menninnir

eiga svo boigt með að skilja hvern
annan; setja sig lítill inn í ann-
ara líf og annara lífskjör. Ef
menn finnda orsakir til alls, hjá
medbróður sínum, mundi hvössun
og upfyrðing, slæm lífskjör og
sjóns óheppari, horfa allt öðru vísi
við. Öllir samir dómavör leita
að orsökum, þeir þar valda afleið-
ingunum.

Jeg hef þá skodun, að margt gott
sjá í hverjum manni, ádráttur mis-
jafnlega gott. En lífskjörin hylja
eftir þetta góða, sjá þau slæm. Erfid-
leikarnir hafa svo mikil áhrif á
manninn.

Þeir, sem setja sig best inn í ann-
ara kjör, eru áreiðanlega bestu og
sönnustu mennirnir.

B. Þórðdal.

Árþingvegafundurinn nýja.

Laugardaginn þ. 20. Febr. s.f. var fundur
haldinn að Hósi-Þrum til að ræða um
árgluvegafundgjaldit, hvar það skyldi vera
hátt, og hvernig það skyldi lagt á.
Fundurinn um þetta mál gekk langur
tími, sem vonlegt var, þó ekki und-
menn á eitt sáddis, hvernig álagningin
skyldi hafa. Þó kom þar á, að samþ.
var að leggja það á alla eftir efnum
og ástæðum, bláfarakti vinnufólki ^{ein} og
hina ríku. Audo. var ekki einn einasta
vinnumannarnefna stj. þóðan af sita
vinnufólka á þessum fundi, en það
var nú ekki nema til hagarauka fyrir
þá sem vildu meta þá ástæðna
á haka þetta smáratími með útsönnun.
En er bútt var að ganga frá þessu, þó

oddviltum á lesa upp Eliskyrtel þar skrána
Var það vel til fundit þeir á miðan
hann var á þeir, sjáðnað lítinn
í mörnum og það vor greinilega, á
er hann haft lokið þeirns lestri, um
margis farnis á hristkjálfa.

Á þeir kinnu dró hann skjal omítt
upp úr vasa sínum. Var það hvort
meira eða minna, en „Fumvospum
um hreppsvegina í Akrahreppi og
fylgdi löng greinargent, eins og þeir
lata fylgja Fumvospum sínum á
hinu „há alþingi“ í Reykjavík.
Var rífið lengi um „Fumvospum“ og
myndist átt hvegrum, loka þá minna
á hitna aftur og hjelst á hiti til
fundarlokis.

Ekki von þetta údrætt mál, og
á á taka það fyrir á næsta hrepps
fundi. En mið þeir fæir voru þeir

á fundinum „utan fyrir ána“ þá
datt orkus í hug á skýra fyrir þeim
dálit helstu draktin úr „Fumvospum“
vo þeir geti belur átt á þeir, er
á hreppsfund Memur.

Það er upphaf „Fumvospum“, á þá
fer fram á á öllum hreppsvegnum
eða skifti í 3 flokka, eftir þeir hve
þeir eru álitnir nauðsynlegir.

Í I fl. eru þeir vegir sem hreppur-
inn kostar á öllu leyti, hvort bygg-
ingu og viðhald snertis. og í þann
flokk koma „Kjálkavegurinn“
og „sleta brautir“.

Í II fl. þeir vegir, sem hreppurinn
kostar á 1/2 leyti og koma þeir
allar heimreitir.

Í III fl. eru kirtjuvegirnir Flugvegurinn
og Silfrastadubrunn og á hreppurinn
á kostar þar á 1/4 álitnir á 1/4 og

söfnuðum ^{at 1/2.}

Þannig hljóðaði sá botkapur.

Þreyðingar á 11 fl. eru engar frá þeir sem nú er; þeir hreppenefndir hefja leiki þá stefnu, að veita ekki til heimseir, nema að hlutaðeigandi láti jafnmikið á móti.

Aftur munar miklu á 11 fl. frá þeim sem nú er; þeir þá ~~er~~ veji hefja hreppurinn allaf kostad á öllu leyfi enda álitin skylda sveitarinnar á gjörum um, að presturinn gæti, vegurinn vegna, gegnt embættis skyldu sinni enda er þá um leið, löng ~~þ~~ töluvert útgjöld á Flugumýri og Silpastöðsöfnuði, sem er gagnstätt öllum lögunum og venjum.

Þá er 1 fl. og virtist orjer það etaki ósamgjarkit. Þeir hafa engan ^{um þjalda vegir} veg þegar yfir Nertur á Kemur, eins og ^{atal}

miðhluti og yfirluti hreppinn, sem geta molað siglu og póstrveginn. og einhvern veg þurfa þeir að hafa, það sjá allir. En yfirluti þetta ofaná, þyfti að taka upp þá reglu að kyrja á veginum, þó sem hann er mest þörf og fullgerð hvorn spotta, sem ummin er á hverju vori og lengja þannig veginum smátt og smátt, en eyta ekki á annað hundruð Krónur í hverju vori og láta aldrei gjást neim árangur af þeim vegabótum, þeir allaf segja þeir Kjálkarnum og Þrólfur ^{á hverju vori} aldrei hafi verið eins bólað að fara um hann eins og í vor.

Um eltu brautina virtist orjer öðru máli að gegna, að taka hennar viðhald alveg uppá hreppinn. Fyrst og fremst af þeim ástötum, að jafn vert ekki til að reitarvegir sjau reinstata.

setnis i tölu hreppavega. Þar er
eingöngu átt vit sumarvegi, þó
vit vitum, að á sumrin er alls ekki
hægt að fara, nema á vissum stöðum
en á vetrinum má segja að þu
„vegur á alla vegu.“

Þá mun hafa verið Jónas Sveinsson
sem þá var kandi á Hlópólum, sem
kann þessu sledabrautumáli í fram-
kvæmd. Fyrir hans aðgangur lagði
siglusjóta þann dálitla uppshot og
hreppurinn svo þóð sem til vantar.
Brautin var svo fullgert og afhent
mið þeir skilyrði að hlutaðeigendur
(þeir sem heftu hennar not) fjeldu
henni út og slíkt sjúndist heldur
ekki nema sjálfsgjöld. Þeir yfir
hluti hreppsins hefja hennar engin
not, þá gæðum út hjóla ystra og
A. d. í Dólunum (Litla- og Djúpadal)

heimtad byggingu og viðhald a. m. k.
halft lefi á sledbrautum hjóla ystra.
Hóð segir Sjátt hjóla um?
Mjón virðist það þeir ekki má minni
átt, að setja sledbrautina til ofilangs
viðhalds á hreppinn, og það af þeirri
einföldu ástótu að ef Hjaltevegur-
inn og sledbrautin eru alveg
selt á hreppsvegagjöld þá yfir
aldrei hægt að gera við eina
einnustu heimreit og þarminn
yfir yfir hluta hreppsins fyrir-
munuð öll framkvæmd í þess
efnum.

Allt hreppvegagjaldit er eitt hvort á
3ja hundruð þrónum (sept halft þrónu)
Til Hjaltevegans fer á hvern
ári helmingur þess, þeir annars
miðar þeirri vegagerð lílit. Þar
í eitt rasi á sledbrautinni kostar

i fyrri Nr. 40,00 og þó sagði prestur
hann ekki dýrt reinnótann, og get
geg svo sem trútt þvi, en hann
kætti líka in, "á það voru einu vasid
sem ni voru nothæft á allri brautinni
(þakka skyldi!)

Nú er einn af ritum fjölmörgu vasi
á brautinni og all í ólagi, á þess man
domi sem þekktis þetta vel, og ef
sprid i þau yndi ni á líku et öllu
heldur dýsara, þvi ekki er ni rist,
á allis vilnuðu hreppnum i einn af
prestur, þá mundi fóru þjer sem
eitt sinn var mælt "á dýr yndi
sláflit allur, ef svo skyldi melin
hver linnur hans."

Vari þetta "furnvop" samþykkt þann
foam hit mesta ósamræmi og hlut
dragni. Miklu bájar sökku, sem þrof
nastum enza heimverid þar sláflit

49
brautinni viðhaldið af öllu leyfi af
hreppnum. Tönnuleitis ^{þar} "Hjálkinn"
veg, með lit og tíma. Vit þjer ytra,
þar sem mest er þrof fyrir heimveru
þingjum aldrei neim sleptu og mæltu
þar áætti halda þjörkuvegnum
in á hálfu leyfi, vegna okkar
andlegu velferis!

Það er engin hendin af þrumu. Þess
fodit i Miklu bájar sökku! —
En ni segis odilo. og þess sem honum
fylgjja:

Er það hyggilegt á láta stirkostlegt
mannvirki innan hreppsins eyri-
leggjast með öllu fyrir yttka skyfju
og skammeyri? Mannvirki sem
hind háttu. sýslunefnd Þjörkuþj: sýslu
leit til i nár sinni, og studdi af
alefli og hafa þó ekki alla vegu-
belur fundid nár fyrir hennar augum,

skulud þú vita. Mannirði, sem glama
i gegn við atkvæðingarnum um hrepp
skiptum, þrátt fyrir sparssemi og
sjúngssemi hreppska. Mannirði
sem stórum hefir ljett alla aðdrátt
fyrir innviðnum, (þeir eflis
kennirgu sv. dásusor er það þeirra
þagfin á dregið sje i búið og eiza þeir
á þessa systuvega gjaldgjaldit eins, sta
öllu fremur en bændurnir.) Mannirði
sem blasad hefir við augum þeirra og
glatt þá, sem kúa i þessa orði, á
hverjum manni er þeir hafa lítið
údur sínum bændurum og áir
áir (ef þeir þá gera það?). Samgöngu
bot sem tengt hefir saman jafn-
miklas andstötur eins og Midhus
flóam og Bolueyrar og vafat al-
þar á milli i, einnig andstötur
og bandi fortasins

71
þá segja mótmalendurnir:
Harris brotus! Vit efumet aldrei um
á sleitbrautinni er ykkar hoi, erda est hui
i þessu búið til þess ykkar, og þess
er ykkur sjálfum best kunnast það
gagn, sem þú hafir af henni. Þá vit
gera sem regnis. Ekki ritum við um
hennar gæð. Vit höfum aldrei molað
hana. En hvernig má það þá ske, að
þú sem hafir þessa margföldu blóm
af henni, skulud ekki vilja halda
henni við á ykkar þástud? Ef þú
alibit það ekki þessa áir fyrir ykkar
þó þú þessit á leggja til spyltar i
rasin, þá komumst við helst að þeim
niðurstöðu á hreppovega gjaldgjaldit sje
þá eins vel niðurstöðu hjer fyrir
utan ána, eins og á búið það i
við halit á sleitbrautinni i hverju
ári. Þú hafir þá ekki mikla trú

á hrossi, sleðabrotarimmar ef þú
vilgís ekki láta það sjást í vorkinn
þú þá getur þó sjón hákus sagt
ykkur, ef þú hafst ekki við þá
þyr. á. Trúin er dauð á verkum

St. N. Ágústínus.

I-t-a-k-a.

(Gætt.)

Mundu að stunda mennt og list
meður þrygdi og dæðum.

Hafðu með þér herra, Krist,
helst í öllum ráðum.

Ráðning á gáta í D. bladi
Eldspýtun.

73
Þonbrigðin á Fljótshakka.

(Kafli úr Endurmíningum mínum).

— " —
Þegar ég var barn, innan við
fermingu málið — 9 til 10 ára —
var ég einn vetur á Fljótshakka
í Bárðardal — síðan er stutt frá
Godafoss. Ég var nokkur ár
á einleikum hrakningi, en þó
við og við hjá öðru hvortu for-
eldra mína. Því örlofa-
normin lagði þá svona til.
Foreldrar mínir ætluðu um árið
1865 til Brasilíu, ásamt
mörgum fleiri úr Þingeyjar-
sýslunni — þá var ég á 6. ári —
inn og litid stórt, en tapyri
í flösku. Samt átti ég nú
að fara til Brasilíu og lík.

legant hefir minningin veid
sú, að jeg ávði þar ráðherra.
Þúid var að sauma á mig
Brasilíufötin — en nú man
jeg ekkert hvernig þau voru
og er það út af fyrir sig mjög
leidirlegt. — Pappi og mamma
veldu að kalla allt sitt, dauðt
og lifandi. Þorqudu skuldir
sinar, þorqudu forgjöld öll,
er þá voru gáðarmikil og
þeyptu allt, sem þurfti til
ferðavinnur. Spætur þetta var
líúid, áttu þau engar afgang.

En svo fór, að skíjnd, sem
átti að selja höpinu, sem bú-
inn var að bida á Akureyri
frá því í júní og fram í sept-
ember — kom aldrei!

Þódu allir að hætta við ferð-

45
ina. En látum það nú vera,
því hefði jeg farið til Brani-
líú, þá hefði jeg aldrei getað
þágt lesendum Flugars, þessa
sögu. En hitt var veru að
enginn einn einasti eyrir
kom aftur til bæka af far-
gjaldinu! Og þetta var nú
það, sem veid baggamunum!

Forældrar mínir stóðu uppi
með tveir hendur tamar, undir
veturinn, með barnahöpinu
sinnu, þarinn að líjant og móðir
mín fremur heilsutegj orðin.

Þómin fóru þau eldri í
vist, sum tekin í fóstur en
jeg varð að lausamanni!

Forældrar mínir voru vel
þyngt og oruqis vildu þeir
vel. Fæðir mínir var samáður

og fór að smíða hringad og
þanqad. Móðir mín var
líka að molkku á ferð og
fluqi milli vinkonanna.
Allir vildu að hún heimsekti
sig, því hún var mjög skemmti-
leg og kunnig skápin all
af sögum og saqdi þer með
afbrigðum vel.

Þetta var nú orsökun til
þess, að jeg lenti á hrakningi.

En nú skal jeg ríttja aftur
að aðal-sögumni, vetrinum,
sem jeg var á Fljótshálsa.

Það var all-einkennilegt heim-
ilislífið á Fljótshálsa þessa
vetur. Eiginlega voru þar á
jörðinni þrjú mennskumenn,
sem höfðu einhver hlumvindi
jardavinnar. En þá, sem

57
átti jörðina, Fvridfimmur gamli
Þluqason frá Litluvöllum, var
á stærsta partinum, eins eins
lids. Hann var ferjumaður
þer affir Skjalhandaflyótad, er
varnar frá fadma frá ben-
um. Fvridfimmur gamli var
heilsgóður, stór og þrekinn og
rammur af afli. En hann
var orðinn í meira lagi skap-
illur, hafði allt á hornum,
rjer. Flaugst á í illu við
piltana og jafnvel gerti -
hrakti á eftir fólki, þegar það
gekk um, og var hinn svaka-
legasti. — Vid hrakkarinn vor-
um dauðhvædd vid hann og
þordum varla að ganga um
beinn. Þó var hann barn-
góður og gæddi okkur ekkert

mein.

Slíur vándendurnir voru allir bláfattekir menn og meinleysingjar. En Fríðfimmur gamli hafði nóg efni og hjelt sig vel.

Núm veturinn var kort um matbjörg á Akureyri og enn minna á Húsavík. Og svo fór, að vinda völd bjargar-skortur mikill. Sprem viltum fyrir páska var orðid bjargarlausnt hjá hinum fjórum fatteklingum á Fljótshakka.

Í hálfan mánuð bjékk jeg t.d. ekkert annað að jeta, en í mörk af óvöldum vatnsgraut — og stundum í aukabita beinabruðning og steiktur skimbætur. Var þetta eins og

59
til hátíðabrigdis!

Ákureyri
Mánudaginn fyrir skírdags-
helgarnar, fóru margir Bændel-
ingar vestur á Akureyri til að
fjá þjer einhverja úrlausnt af
mat og eitthvað af kaffi og
sykri, og tóbaki. Man jeg vel,
að sumir tók út þjainingar
af tóbaksleysi. Átu t.d. vasa
sína, tjörubadil og fl. Reyktu
rjúsmalauf og fjallaqrös.

Þreis þiltur fóru með fræn
Fljótshakka. Nú áttu allir
von á einhverju litilvæði með
þeim og tilhlökkunin var óaf-
látanlega mikil, bæði hjá ungu-
um og gömlum. Var njer t.d.
gefíd ullarhár, sem jeg þjain-
aði sjóvellinga, ív og sendi
þá, og átti von á einhverju,

af braundi fyrir þá.

Meðan kaupstadarmennirnir voru í ferðinni, var aðahlátta svo allt leysti í sundur. Daginn fyrir skísdag, var stillt og bjart veður. Þann dag komu kaupstadarmennirnir að fljótnu, sem þá var ~~þá~~ orðið autt í miðju, en skarir beygja megin við lönclir.

Ferjustadurinn var spólkorn innan við beinn.

Friðfimmur gamli fór að ferja og var óvenjulega góður þann morgun.

Fólkið heima á Fljótshálsa var samgíngulega glatt yfir því að sjá, að allir höfðu kaupstadarmennirnir all-

mikinn flutning og við kvakkarnir höfnuðum af gleði- og högnudi.

Og ef eitthvað var til af einhverju til að gleðja sig á, var það nú tekið til fagnadavauka.

Ekki voru Fljótshálsamenn þeir fyrstu að fljótnu, en þá bar fljótt að. Þá var ferjan stödd að aurtanverðu. Þeir báru varning sinn fram á skörina að vestan og er þeir voru búnir að því, gengu þeir upp á bakkan, en sjett í þeim svifum leysti skörina skýndilega frá landi og barst ódfluga niður eftir fljótnu með straumnum, með

öllum kaupstaðar varninga-
um á. Vid ekkert vandræd-
id, því fljótið er afar-straum-
hætt.

Vid heima á Fljótubakka,
horfdum á þegar skörin fór
nidur eftir fljótinu hjá ben-
num og leyttist öll í sundur
á flúðum þar skammt frá.

Þegar þiltur komu heim
og sögðu ofarir sínar, breytt-
ist faqmadar-tillökkanin
í þá mestu kvöl og vandræði,
er jeg man eftir að komi
hafi nokkurntíma fyrir,
þar sem jeg hef verið staddur.

Þýðir svo ekki að hafsa
þessa sögu lengri. En geta
vil jeg þess, að litlu þar á
eftir, tóku brædur mínir mig

og komu njer fyrir hjá
Gudrunu Skjöldal — komu þó
skálds Skjöldal er namdi

Mannamun, og sem bjó þá
í Grjótargerði í Snjóskadal.

Nar jeg þá orðinn svo
magur, að mestu nákvæmni
vart við að hafsa, til þess að
hressa mig.

B. Þórdal.

G. á. t. a.

Þótt gisti jeg á fatsefni. Þóndum
hjet á milli kórs og kirkju. Þónan mál
manna. Þónar hjóna milli þils og
veggjar. Þóttirir faqurt eyland.
Þónumadurim sonid hej. Þómu-
þónan sól i kettum. Þóttirir
hjet snjer i Grimssey. Þóttirir

milli húss og bæjar. Jæg fjekk að
borða hjalla áferur, hjallsbrúin,
lústað sorqarinnar, og allinn
fjekk jæg að drekka. Síðan fór
jæg um hálf t mannshöfund og kom
fyrst að gámloku sljettri og svo að
vagnastad og svo loks að
tvöföldu nafni býla. Var mig
þá þá fylgt í djúpa gransjörd og
þar þann jæg öfugan ark, sem
jæg ætlaði að finna.

Þann tók vel í máti mig
og gaf mig strax félvingsstequn
sem lätin er í snjældur og
þá vöknadi mig um augu.

Ráðid nú gátu
vekkar og sprund!

B. Þárdal.

DRAMMUR.

Einu sinni dreyndi ríka hefðar-
kanni, að hún væri komin til
himnaríkis. Þar þóttist hún
sjá, að verid var að byggja
stórt og viðhafnarmikil íbúðar-
hús. Hún dædint að hefur þess
og sýnt engilinn, sem sýndi henni
það: "Hver ætli að búa í því?"
"Leigulidinn þinn", svaradi eng-
illinn. "Leigulidinn" minn! endur-
tók hún með undrun.

"Hann, sem býr í svo fátæklequm
og litlum hólba í jörðunni, við
mjög litil fang fyrir sig og sína.
Fáruel þótt hann geti allt betri
dagur, ef hann gefi dálitil minna
þessum hótunqum, sem búa í
hóingum hann".

Stammt þá þá hún, að verid

var að smíða mjög litit húsi.
Hún spurdi engilinn: „Hverjum
verir etlad að búa í þessu
smáhúsi?“ „Því átt að búa í
því“, svaradi engillinn.
„Á jeg að búa í því?“ spurdi hún
óttablandin. „Jeg hefi búið í stóru
og skrautlegu húsi á jörðinni.
Ekker er því óskiljanlegt, hvernig
jeg á að vera í svo smá litlu húsi!“
„Já“, sagði engillinn, „húsi
smíðunarinnar hér, verður að
smíða rit efri því, sem sent
er hingað upp. Því hefur sent
harla litit hingað. En leiðu
liðinn þinn hefur gefið
mjög málid, hinum þurfgandi
af sínum litlu efnum.“
Í þessu er mismunurinn á
verustöðum ylikar hér fólgaum.

Í þessu vaktadi hún.
En draumurinn hafði nú þau
áhrif á hana, að hún tók
þann fyrsta ásetning, að
safna sjer fjárfjöld á himnum.
M. F.

Hauströð.

Það hauströð var, og alinn ungar
máður
med andlit fölt, við kirkjugarðinn stöð.
Hann sjúkur var, hann gat ei verið glödur,
og qustur kaldur fór um hugar slöð,
og sorgin þungu byrði úr þá bráða,
er blóm ^{vanda} ~~úrga~~ leit hann fallna - dína!

Hann fann það glögg, hann ganga
bráðum mundi
að grafar bed, og kvæða vinnu líd,
í meðdu brjósti hryggja hjartad stundi,
ei heimans glæmmur veitti honum fríd.

Ham þekkti og unni græðar unum góða,
er gekk í dauðann fyrir syndir þjóna.

Ham vissi það: að loknu lífins stóði
sig leida mundi qud í engla sveit,
en honum farnat sig grípa kaldur kvíði
er kulid dauðans fór um vonar veit,
ham hugsi stáð og horfði út í bláinn
en haustblær flýgur ljék við fólmuð stráin.

Þetta kvæði kom nafnlaust
til ritstjórans. Og veit hann
ekker um höfundinn.

Það var skipt tekið fram í
1. bl. Flugars í vetur, að allar
greinir ætlu að sendast rit-
stjóranum og höfundum
ættu að láta hann vita um
nægn sín. Þó dulnefni apði
sett undir ritsmálinum.

Stókur

Til skemmtinefndar Lestrarfélags
Flugumyrarsóknar, með föllu fyrir
samkomubodid.
Drengrum góðum; qulls er blátt
til gleði þjóna völlu,
sendi jeg þjóna hugar þétt
með halfrí þjóna stóku.

Firða gleði flestum þer
þógnud með að sveima.
En minn gæði metant er
að meiga á beti drauma.

Þatt jeg þesti í blund svo bratt
sem barn af þreat er stýmur,
þer mjót hentinn líjva þvatt
þjóna bestu vinur.

Er stjórnar hendi og förlant þjón

Þinn þeg stendur Braga,
hvar sem lendir ljettur knör
lífs þá endar saga.

Á 1. sunnudag í góu 1926.

MR.

Leiðrætting.

Þú æðinu Þjarlaði unguverni,
hefur misskrifað:

Í 1. er. 3. vo. efimur,

á að vera efi.

Í 3. er. 1. vo. minningin,

á að vera minning.

Þvæði það er ort félagsmänn-
um til gamans, undir laqinu:

Til austurheimis vil þeg halda.

MR.

Mátráttarvísir.

Þagurt land og svanna sorg,
sárpreytt föruneyti,
nýtsprungin blóma borg -
er blíðrar meygjar heiti.

Anna.

Þrostid auga, blómguð jörð,
bragna meinid sára,
máðurinnar hryggðin hörd,
hveunnar svellud bára.

Dagný.

Stálarunnur, stordar skart,
stanga-hind á skeidi,
svalt heimkynni bjarnar bjart,
blómasafu á meidi.

María.

Baldvin M. Þarvóðaf.

Allt er gert að mat
í hárðindum.

Spérkafa, fyrir summan ána, sem
skrifa í „Viljami“, skopart að nafni
Flugars. Og minnst eitthvæð á
spekinga í því sambandi.

Að skopart að nafninu Flugar,
er nokkur eftir sig hveid. Því bláð
það gællt veturnum 1924-1925, og
átti því betur við að skopart að
nafninu þegar í byrjun — en þá
hefur sjálfsgætt ekkert þótt við það
að athuga.

Flugar, er hárðindum og er eins
vjetl sem sum önnur persónu
náfn, og líkt í beygingum. Og
átti ekki að þurfa neinn speking
til að skilja það.

En okkur býr utan við ána, stendur

Ferðavisur Flugars.

Flugar er á ferðalagi
fjörtán gengur milli bæja.

Þótt hann skrivi og þótt hann slagi
þá má enginn fara að hlæja.

2. ferð:

Flugar litli fljóðin gleður,
fleytur gummum lestrar þetti.

Flugar heilsar, Flugar hveður
farandsala stelis hetti.

3. ferð:

Flugar hvar er ferðagangur
fleygu í skjóðuhorni ber ánn.
Drjettamargur, skýr og skarpr
skálmandi í orlof þer ánn.

4. ferð:

Flugarhlæði fullvel skarta,
fjelaþanna gjafir hlýjar.

Flugar hvar er ferðagangur
fleygu í skjóðuhorni ber ánn.

þæt þótt þerri flest flúsur nýjar.

5. febr.

Flugar á sjó þedur margar,
fræðimenn og söguvindi.

Flugar vill þerri flestu bjargar,
fræðitíðimmi er verði að líði.

6. febr.

Flugar bráttir bjartar hillir,
þerriar heldur, þerri og slóðir.

En sumir þerri vegarillir
þótt veiti um rjetta eyktamörkir.

Útvarinn 1925-26.

EBR.

7. febr.

Flugar þerri út gleði og gaman,
vat og trega — þó áin lista.

Allu dótí ogði samman —
þerri samnefnd ruslakista.

Ritstjórnin.

Þú hefur margt alls ekki
þerri á ritstjórnans hendur
áður en þerri fasti ritari
þerri þad í blaðið. Þetta er
mú andvitað meinslaust, af
þerri að ekkert þerri verid
þerri, þerri ollad gati óvild
eða trímelis.

En þad þerri á lítis-
virðingur á ritstjórnun,
þerri ríðimur var á aðalfundi
þerri í Rjettholti í þerri
var.

Ritstjórnin er þerri að
eyða miklum tíma í ritun
vid útgefna Flugar og þerri
ekker þerri þad og ekkert ekki
til meins þerri þad. En þerri
vid, að sjó þerri rínd full
þerri. — —

Skrítla.

Einu sinni sem oftast messaði einn af helstu prestum Ísland í sóknarkirkju sinni. Vid kirkju var gömul kona sem ljek orðum að geta verið dælitid ónotayrt, efilla lá á henni. — Vi fyrir kirkjunni eftir messu, vikur prestur sjer að gömlu konunni bjóma kánkvis og segir: "Og sjer háfíd líka komid til kirkju í dag, Skarpsjet mín." "Ójá", segir gamla konan. "En það er nú sí-svona, eins og allir vita, langt að fara en lítid að sækja, prestur mín." — Prestur vildi ekki lengja samtíð meir og vatt sjer frá gömlu konunni.

„Ö“ „ö“ „ö“ „ö“ „ö“

7 IF

Ís
flugur.

Ritstjóri:

Baldvin B. Þárdóttir.